

"Reserves van de Benelux" in Het Vrije Volk (5 juli 1950)

Source: Het Vrije Volk. 05.07.1950. [s.l.].

Copyright: (c) Het Vrije Volk

URL: [http://www.cvce.eu/obj/"reserves_van_de_benelux"_in_het_vrije_volk_5_juli_1950-nl-8f3a96cb-78e2-4a53-8d40-d41b96ba5b83.html](http://www.cvce.eu/obj/)

Publication date: 17/09/2012

Reserves van de Benelux

Na een week van overleg met hun verschillende regeringen vergaderen de vertegenwoordigers van Frankrijk, de Benelux-landen, West-Duitsland en Italië opnieuw in Parijs om de besprekingen over het plan-Schuman voort te zetten. De eerste zittingen geven de indruk, dat de moeilijkheden, die tot de verdaging aanleiding gaven, nog bestaan. Het zijn vooral de Benelux-landen, die in verschillende opzichten blijken minder ver te willen gaan dan de Fransen.

Basis van het overleg der delegaties met hun regeringen was een "werkdokument", dat Jean Monnet, de geestelijke vader van het plan en voornaamste Franse gedelegeerde, de vertegenwoordigers voor hun vertrek had overhandigd. Uitdrukkelijk uit naam van de Franse delegatie, overigens en niet uit naam der Franse regering. In dit "werkdokument" krijgt het plan-Schuman voor het eerst meer tastbare vorm. Terwijl Monnet in zijn toelichting er op nog eens duidelijk heeft doen uitkomen, dat de Franse doelstelling meer politiek dan economisch is. De Fransen zien de vereniging der Westeuropese zware industrie niet zozeer als doel op zich zelf. Zij hopen veel meer door middel van die vereniging het politieke denkbeeld van de Europese eenheid te verwezenlijken.

Daarom stelt het "werkdokument" een met grote bevoegdheden uitgerust supra-nationaal gezagsorgaan voor, waarvan de negen leden zullen worden benoemd door de deelnemende regeringen gezamenlijk. De controle op dit orgaan zou in handen zijn van een "parlementaire vergadering", wier leden gekozen zullen worden door de parlementen der deelnemende landen. In feite heeft dit controlerende lichaam maar één bevoegdheid. Het kan de handelingen van het gezagsorgaan afkeuren en daarmee zijn leden tot aftreden dwingen. Belangrijk, maar niet genoeg om van een werkelijke parlementaire contrôle te kunnen spreken.

De politieke opzet van de Fransen blijkt ook duidelijk uit hun voorstel, dat alle Europese landen tot het gezagsorgaan zullen mogen toetreden, dat uittreding echter slechts mogelijk is, indien alle overige leden daartoe hun toestemming geven. Dit betekent in feite, dat een land, dat eenmaal A gezegd heeft, ook B zal moeten zeggen en met de Fransen zal moeten meegaan op de weg naar een Europese bondsstaat. De weg terug zou door deze bepaling vrijwel zijn afgesneden.

Voorlopig bestaat er over het Franse "werkdokument" echter nog een belangrijk verschil van mening. Westduitsers en Italianen schijnen bereid te zijn een heel stuk met de Fransen mee te gaan. De Benelux-landen evenwel hebben ernstige reserves tegen de naar hun gevoel bijkans dictatoriale bevoegdheden die de Fransen het supranationale gezagsorgaan willen geven.

Voor de onderbreking der besprekingen waren het vooral de Nederlanders die wel eens eerst wilden weten hoe de Fransen zich de samenvoeging der zware industrie technisch dachten, alvorens zich te binden aan het gezagsorgaan. Daar zijn nu de Belgen bijgekomen met hun bezwaren. Zij vrezen, dat het plan-Schuman hen tot bepaalde maatregelen zal dwingen, die het karakter van geleide economie zullen dragen. Al zal het feit, dat de Belgische steenkoolmijnen met zeer hoge productiekosten werken, hogere zelfs dan de Franse, niet vreemd zijn aan het Belgische bezwaar tegen een al te sterk supranationaal orgaan, waarop de afzonderlijke regeringen vrijwel geen invloed meer hebben.

Zowel de Nederlanders als de Belgen wensen inderdaad meer invloed van de afzonderlijke regeringen dan de Fransen van plan zijn toe te staan, althans in hun "werkdokument". In dit opzicht valt er een zekere overeenkomst te constateren van de opvattingen der Benelux met die der Engelsen.